

mový obušek z hadice a měl jej u sebe, protože se obával, že bude v Německu pro svůj šat napaden, sám doznal, že si pořídil zbraň a že tato zbraň spadá pod ustanovení § 2 cit. zák.; odvozuje tudíž povahu zbraně z pouhého vnitřního (duševního) úkonu držitele (nositele), nikoliv z vlastností věci samé, jejíž rozměry a jiné vlastnosti nejsou vůbec uvedeny a o níž rozsudek ani slovem nenaznačuje, v čem záležela přeměna, již si obžalovaný zhotovil obušek z hadice, tudíž z věci určené a přizpůsobené domácí potřebě. Nejsou-li rozsudkem zjištěny vlastnosti věci, které by při správném výkladu zákona odůvodňovaly podřadění věci té pod pojem »zbraně«, najmě pod pojem »zbraně zakázané«, spočívá po případě odsuzující výrok o přestupku §§ 2, 8, 32, 36 zbr. patentu na nesprávném použití zákona a rozsudek jest v této části výroku o vině zmatečný podle čís. 9 písm. a) po případě čís. 10 § 281 tr. ř.

Čís. 3918.

Ohlášení zmateční stížnosti a odvolání šeptem zapisovateli po přelíčení není opovězením »u sborového soudu první stolice« (§§ 284, 294 tr. ř.).

Podněcování ke zločinu přípravy úkladů a k vojenskému zločinu vzpoury (§ 15 čís. 3 zák. na ochr. rep.) jest podněcováním ke zločinům zvlášť nebezpečným; vyžaduje použití § 29 zák. čís. 50/1923.

(Rozh. ze dne 7. srpna 1930, Zm II 387/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného Jaroslava H-a do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 18. září 1929, jímž byli obžalováni Jan H. a Jaroslav H. vinnými uznáni zločinem výzvy k trestným činům podle § 15 čís. 3 zákona z 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., zrušil rozsudek nalézacího soudu ohledně obžalovaného Jaroslava H-a a věc vrátil témuž soudu první stolice, by ji ohledně tohoto obžalovaného znova projednal a rozhodl. Vyhověl odvolání státního zastupitelství z výroku o trestu Jana H-a a trest tomuto obžalovanému zvýšil a vedle tohoto trestu na svobodě uznal na trest peněžitý 500 Kč, v případě nedobytnosti na pět dnů žaláře. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

důvodech:

Obhájce obžalovaného Jana H-a uvádí v odvodu a ve vývodech, že ohlásil zmateční stížnost a odvolání a že žádal o doručení rozsudku, jenž mu nebyl dosud doručen. Podle zprávy krajského soudu v Uherském Hradišti po poučení o opravných prostředcích obhájce tohoto obžalovaného prohlásil, že si vyhrazuje třídní lhůtu na rozmyšlenou, jakž jest poznamenáno i v protokole o hlavním přelíčení. Pak začal soud jednati o další trestní věci a tu se obhájce vrátil z chodby do jednací síně a šeptal něco zapisovateli do ucha. Po skončení druhé trestní věci

tázal se předseda zapisovatele, co mu obhájce říkal, a tu pravil zapisovatel, že ho žádal, by dodatečně do protokolu napsal, že za Jana H-a ohlašuje zmateční stížnost. Předseda však nesvolil, by to bylo dodatečně do protokolu přijato, ano se ohlášení opravného prostředku nestalo před soudem, nýbrž soukromě zapisovateli, a ještě k tomu v době, kdy líčení proti Janu H-ovi bylo již dávno skončeno a bylo již jednáno o jiné trestní věci. Poněvadž podle §§ 284, 294 tr. ř. jest zmateční stížnost i odvolání ohlásiti »u sborového soudu první stolice« — nikoli šepem zapisovateli po přelíčení — a jiné ohlášení zmateční stížnosti a odvolání v zákonné třídní lhůtě se nestalo, — byl postup předsedy hlavního přelíčení správný a jest rozsudek nalézacího soudu ohledně Jana H-a právo-platný.

V souzeném případě bylo podněcováno ke zločinu přípravy úkladů a k vojenskému zločinu vzpoury, tedy ke zločinům zvláště nebezpečným, a proto souzený případ vyžaduje, by bylo použito § 29 zákona čís. 50/23 a by byl uložen kromě trestu na svobodě i trest peněžitý, by tak byla účinnost trestu zaslouženě zvýšena.

Čís. 3919.

Nevyhovění žádosti o zřízení zástupce chudých (§ 41 odst. 3 tr. ř.) nezakládá zmatek (§ 281 čís. 3 tr. ř.).

Trestní řád nezná formální břemeno průvodní; není na obžalovaném, by prokázal svou nevinu.

Hledíc k zásadě oficiálnosti a materiální pravdy, musí se soud sám z povinnosti úřední starati o to, by byly vyšetřeny a zjištěny skutečnosti pro rozhodnutí důležité, a nemůže obžalovaného odsouditi, pokud nenabyl přesvědčení o jeho vině v příčině všech skutkových znaků trestného činu.

Zpronevěry se nedopouští již ten, kdo nemůže prokázati, že s věcí svěřenou bez své viny podle úmluvy nenaložil, nýbrž ten, kdo ji u vědomí protiprávnosti za sebou zadržel nebo době přivlastnil.

(Rozh. ze dne 9. srpna 1930, Zm I 391/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 17. prosince 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák. Podle § 290 tr. ř. zrušil však rozsudek nalézacího soudu a věc vrátil soudu své stolice, by ji znovu projednal a rozhodl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Zmateční stížnost obžalovaného napadá rozsudek z důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 3 tr. ř. proto, že obžalovaný, ač žádal o zřízení obhájce chudých, přece při posledním hlavním přelíčení dne 17. pro-